

la comissio de Barcelona pel dret a l'avortament

La Comissió de Barcelona pel dret a l'avortament va néixer ara farà aproximadament un any i mig. Desapareguda ja la Coordinadora Feminista, era un intent d'agrupar les dones de diversos sectors, tal i com ho feia la Coordinadora, però, aquest cop es tractava d'impulsar la lluita en favor de l'avortament. Des de sempre la Comissió pel dret a l'avortament ha estat un grup obert a qualsevol dona feminista que s'interessés en l'esmentada lluita.

De les mobilitzacions populars 🦂 que ha impulsat cal destacar la que ses va dur a terme arran dels judicis de Bilbao i la seva posterior repercussió el 8 de març del mateix any 1982. Cal citar també la intervenció al Parlament de Catalunya, fet que trascendí en tots els mitjans de comunicació, en el moment que els parlamentaris debatien sobre la intervenció violenta dels Mossos d'Esquadra en dissoldre les dones que es manifestaven en favor de les encausades de Bilbao, a la Plaça de St. Jaume. La resposta Pla tenien les dones ferides com a resultes de "l'eficàcia" dels Mossos.

Si bé des del principi la Comissió s'ha vist empesa a donar respostes concretes a una situació també concreta (el cas de judicis contra avortament, per exemple) ara es veu en la necessitat de passar a l'ofensiva a través d'una campanya més activa que aglutini els sectors de dones i del moviment feminista. En una reunió tinguda el passat mes de desembre es va arribar a la conclussió que la defensa únicament i exclussiva de l'avortament no era suficient ni satisfeia la ideologia de la Comissió. La lluita per l'avortament, això es veia clar, s'ha d'incloure en el marc d'una reflexió política profunda i elaborada. Si bé a la reunió es deixaven veure certes expectatives pel govern del PSOE, també es veia clar que les reivindicacions pròpies de les dones s'havíen de conquerir i no pas esperar que fossin concedides. La proposta més inmediata era, per tant, la d'intentar fer tots els esforços per 'tal d'arreplegar el màxim de dones possible, i un pas per a aconseguirho era el de bastir un programa ideo-Alògic el punt primordial del qual

girava entorn a la reivindicació del dret al propi cos, és a dir, el dret a utilitzar qualsevol de les capacitats físiques i fisiològiques que hi ha en cadascuna de nosaltres (la maternitat, l'homosexualisme, etc.). La Comissió apunta cap a un tipus de sexualitat àmplia i no limitada a un model en el qual la penetració és la norma. Si bé l'avortament és considerat com una agressió al cos, forma part, no obstant d'una capacitat física de la dona i d'un dret, per tant, inalienable. El que caldría, doncs, és la previsió necessària, això vol dir, també, informació per tal de no haver de sotmetre's a cap tipus d'agressió. L'avortament hauria de ser, així, un últim recurs a utilitzar, però quan es desitgés. És dins d'aquesta reivindicació concreta que la Comissió contempla la legalització de l'avortament que, resumit, estructura en els següents punts:

-Només la dona és la qui ha de decidir sobre si vol o no vol avortar.

-La desaparició del temps dit de "reflexió" (existent a França, per exemple) ja que actua com a condicionament en la posterior actitud de la dona. Així mateix es demana que passi el mínim de temps des que la dona decideix avortar fins que li sigui practicament l'avortament.

ment.

-S'exigèix una informació àmplia dels llocs per anar a avortar i de les diverses maneres de practicar l'avortament així com la desdramatització de tota informació al respecte.

-No hi ha d'haver límits d'edat ni discriminació per nacionalitat o estat civil així com tampoc permisos de ningú que limitint o impideixin dur a terme un avortament.

-No hi haurà límit de temps de gestació per a practicar l'avortament encara que recomanen que l'embaràs estigui el menys avançat possible.

-L'avortament haurà de ser gratuït i dins el servei nacional de salut, encara que seria preferible que fos un servei descentralitzat i que es portés a terme en Centres de Salut o unitats sanitàries més petites. —La Coordinadora es declara en contra de l'objecció de consciència dels metges donat que l'avortament s'ha de contemplar com una branca més de la Sanitat.

A més d'aquestes exigències concretes la Coordinadora creu convenint i necessari que hi hagués una participació i un control tant a nivell ideològic com pràctic, per part de les treballadores dels centres on es realitzin els avortaments, per part de les usuàries i per part, també, de les organitzacions feministes.

Finalment, cal dir que la Comissió ha decidit organitzar-se en grups de treball els quals tenen la missió, més o menys inmediata, de, per una part, donar resposta a la premsa en les declaracions o notícies que facin referència a l'avortament i, per altra, la d'intentar contactes amb les organitzacions de dones a la vegada que la Comissió esdevindria un element coordinador d'aquests grups units en la lluita pro-avortament.

S'ha vist la necessitat, també, de contactar amb organitzacions populars per tal d'exigir-los una presa de consciència i un compromís públic.

S'ha parlat, també, de l'elaboració d'un manifest pro-avortament seguit d'una recollida de firmes a nivell popular per a exigir el reconeixement del dret a l'avortament sense limitacions de cap tipus.

Com a companyes a realitzar a curt termini la Coordinadora ha pensat tenir una participació directa en la jornada del 8 de març i també impulsar un seguit de campanyes de conscienciació i informació en l'època de les eleccions municipals.

Resumint, la Comissió és un grup de dones que es coordina a l'entorn de la lluita pera la legalització de l'avortament però sota la dinàmica d'una reflexió i crítica sobre les actuals relacions entre les persones: del marc específic de la família on la dona és l'oprimida. La lluita concreta passa també a ser una proposta de noves estructures en les quals els individuus puguin escollir les relacions o el tipus de relació que desitgin sense cap impediment social o moral.